

Elegie

Umbrtka

Labyrint vlastního vědomí
Kde brodím se smrdutou žlučí

Ve stopách mi čvachtá prokletí
Nahota hlouposti mysl sráží

Nastoupil jsem na ten koráb
A rozloučil se s pevnou zemí

Však z přístavu nemožné je vyplutí
Příboj bije a řetězy poutají

Volám po kruté diktatuře rozumu
Chci pošlapat ty svinské dithyramby

Všechna ušlechtilost na podlaze chlévů
Lůza svými hnáty elitu drtí

K uším doléhá jen pískot krysí
Bezedná nízkost těch podlých duší

Tisíce lebek jen ke kálení patří
Miseo-Anthropos, okovy vědomí

Můj koráb nepružně na vlnách se chvěje
Lanoví praská, opory hnijí

Milosrdné opojení a chvílky nevědomí
Iluzi pevné země evokují

Cáry rozervané vůle pleskají
Pleonasmus žvástů řádky teď špiní

Parnasos v hustých oblacích mizí
Jed kondenzuje na zrnech existence